

Arrest

nr. 223 531 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat wat verzoekers vrees voor zijn vader betreft, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor die door hem aangehaalde problemen (de mishandeling waarvan hij het slachtoffer werd) onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Ook wat verzoekers vrees voor de vetes met de clan T. en S. betreft, vetes waarbij verzoeker, zo luidt de bestreden beslissing, zelf nooit werd aangevallen, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten.

Gelet op de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmaatregelen in Albanië, kan, zo vervolgt de commissaris-generaal, evenmin verzoekers algemene vrees inzake de Albanese politiek – waarbij hij stelt dat de politiek en de overheidsdiensten burgers niet helpen- weerhouden worden om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder wordt opgemerkt dat wat de overige door verzoeker en zijn broer aangehaalde problemen in Albanië betreft –zoals het feit dat zij werden beledigd door dorpsgenoten en verzoekers broer werd gepest door vrienden over hun thuissituatie waardoor er ruzie en vechtpartijen volgden, het feit dat verzoeker door een discussie over een les geslagen werd door een leerkracht en verzoekers broer werd

geraakt door een leerkracht die met de bel had gegooid, en het feit dat verzoeker werd geslagen door een dorpsgenoot in januari 2017-, deze problemen geenszins hun directe vluchtaanleiding uit Albanië uitmaken. Bovendien houden deze problemen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, aldus de commissaris-generaal die er meteen aan toevoegt dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat deze problemen een reëel risico vormen tot het leiden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband wordt opnieuw gewezen op de bestaande beschermingsmogelijkheden in Albanië en opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekers pogingen tot het vragen van hulp niet kunnen/konden verhinderen dat hij of zijn broer niet langer werden blootgesteld aan een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of aan ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de bestreden beslissing wordt op goede grond o.a. het volgende vastgesteld:

“Wat betreft uw vrees voor uw vader, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader (de mishandeling waarvan u het slachtoffer werd) onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. U – die op veertienjarige leeftijd al eens op eigen houtje melding bij de politie had gedaan van een conflict met een leerkracht – bracht nooit de politie op de hoogte van uw problemen met uw vader. Uw verklaring geen klacht ingediend te hebben omdat uw vader u bedreigde en omdat u vreesde voor ergere problemen kan niet weerhouden worden (CGVS I, p. 12-13). Immers, het doel van een klacht bij de politie is net het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Uw bewering dat u en uw moeder geen hulp durfden te vragen uit vrees uitgelachen te worden, kan vanzelfsprekend ook niet weerhouden worden als verklaring om geen beroep te doen op de hulp van en bescherming door uw autoriteiten (CGVS I, p. 16). Voor wat betreft uw stelling dat zij die u zouden helpen, ook problemen zouden kennen (CGVS I, p. 16), moet herhaald worden dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om verdere problemen te vermijden en dat uw hulpverleners in geval van moeilijkheden dus ook klacht moeten indienen tegen uw vader.” (eigen onderlijning)

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift niet betwist de door hem verklaarde problemen met zijn vader niet/nooit bij de Albanese autoriteiten te hebben aangekaart en aangeklaagd, geenszins het geval. Nu verzoeker voor die beweerde problemen geen beroep deed op de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, toont hij niet aan dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

Blijkens verzoekers verklaringen liet ook verzoekers moeder geheel na om voor de problemen met verzoekers vader bij de Albanese politie aan te kloppen. De Raad ziet overigens niet in hoe, zoals verzoeker algemeen opmerkt, het feit dat verzoekers moeder geen klacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot, verzoekers vader, aantoonst dat zij niet in staat was om verzoeker op efficiënte wijze te beschermen, laat staan dat dit aantoonst dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot die beweerdde problemen niet ter hulp zouden willen of kunnen schieten, gelet op hun totale nalaten hun bescherming in te roepen. De Raad stipt aan dat, net als de commissaris-generaal, het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Verzoeker bekritiseert op algemene wijze, doch maakt niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie vervat in het administratief dossier en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem (en zijn overige gezinsleden) met betrekking tot de beweerdde problemen met zijn vader hulp en/of bescherming te bieden.

Verzoeker ontkent voorts evenmin zich nooit tot een 'child protection unit' te hebben gericht, de nationale kinderschutdienst niet te hebben geraadpleegd en/of zich bijvoorbeeld tot een advocaat in Albanië, of bij vermeende belemmeringen in de toegang tot de politie en/of justitie tot de ombudsman te hebben gewend.

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig op de feiten vooruitlopen, daar waar hij thans in zijn verzoekschrift gewag maakt van het feit dat een eventuele klacht tegen zijn vader door de Albanese politie niet op een afdoende wijze zou worden behandeld. Indien hij hierop aanstuurt, berust zijn argumentatie, net als zijn betoog omtrent beperkingen en belemmeringen die jongeren bij een "aanklaging" verwachten, niet op eigen persoonlijke en concrete ervaringen, gelet op zijn totale nalaten de beweerdde problemen met zijn vader bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten. Overigens, zo al geloof zou worden gehecht, bij gebreke aan enig begin bewijs hiervan, aan het feit dat hij eenmalig naar de politie zou zijn gestapt toen hij door een leerkracht zou zijn geslagen, kan hij niet ernstig voorhouden dat dit tevergeefs was, en blijkt hoe dan ook uit zijn verklaringen dat hij nadien met die leerkracht, die volgens verzoeker door de politie op het matje zou zijn geroepen, geen confrontaties meer heeft gehad.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op het voorgaande, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn vader in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, daargelaten de geloofwaardigheid van die ingeroepen problematiek bij gebreke aan enig concreet en onomstotelijk bewijs ervan alsook het feit dat verzoekers moeder naar Albanië zou zijn teruggekeerd om er zich opnieuw in hetzelfde dorp te vestigen, hetgeen de ernst van de verklaarde problemen en geuite vrees in het kader van het ingeroepen huiselijk geweld danig relativeert.

De door verzoeker aangebrachte röntgenfoto's waarmee hij de verwondingen van zijn broer aan diens arm wenst aan te tonen, tonen, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geenszins zwart op wit het huiselijk geweld vanwege hun vader aan. Hoe dan ook doet het geen afbreuk aan en wijzigt het niets aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot de beschikbare beschermingsmogelijkheden en – maatregelen in Albanië en in het bijzonder de vaststelling dat verzoeker deze allerminst heeft uitgeput.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan in Albanië alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming te hebben aangewend en uitgeput, en maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem in zijn land van herkomst met betrekking tot zijn verklaarde problemen, enerzijds met zijn vader en anderzijds in het kader van de beweerdde vetes met de clan T. en S., aan nationale bescherming ontbeert.

Een algemene verwijzing naar (de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van UNICEF omtrent) de bescherming van en toegang tot justitie van de jeugd in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers overige algemene beschouwingen en bedenkingen in het verzoekschrift en zijn irrelevante vergelijking met de situatie van een Belgische tiener, wijzigen niets aan en doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De Raad merkt nog op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van onder meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en buitenlandse rechtspraak, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, zoals in casu geschiedt.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat bepaalde essentiële elementen in haar relaas niet betwist worden, met name dat zij en het gezin slachtoffer waren van een gewelddadige vader die zelfs de arm van haar broer heeft gebroken. Verzoekende partij wijst er op dat haar verweten wordt door het Commissariaat-generaal geen bescherming te hebben gezocht bij de politie voor het geweld dat haar vader tegen haar gebruikte, doch voorbij wordt gegaan aan het feit dat een klacht bij de politie zonder gevolg bleef, en zij en haar broer slechts 14 en 11 jaar oud waren. Verzoekende partij benadrukt dat van een kind toch niet kan verwacht worden dat hij/zij naar de politie stapt om klacht in te dienen tegen zijn eigen vader, of dat hij/zij contact opneemt met een ombudsman.

Zij vervolgt dat er in Albanië geen kinderplicht is, en dat voorbij gegaan wordt aan het feit dat zij nog kinderen zijn. Dat wanneer een Belgisch kind dit zou aanklaagt, met name dat hij of zij mishandeld wordt door de vader, men dit meteen au sérieux zou nemen, terwijl het Commissariaat-generaal dit niet doet voor Albanese kinderen. Verzoekende partij stelt dat er in haar geval geen sprake is van effectieve bescherming, dat zij niet zomaar naar de politie kon gaan aangezien zij bij haar vader woonde en in angst leefde voor haar vader. Verzoekende partij gaat verder in op de toestand van Albanese kinderen die slachtoffer zijn van geweld in Albanië en ze wijst op de schaarse plaatsen voor kinderen die in de problemen komen en die geplaatst moeten worden. Verzoekende partij herhaalt dat zij 1 keer naar de politie stapte, maar dat bij de beoordeling de commissaris-generaal niet afdoende rekening heeft gehouden met haar minderjarigheid. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd is en dat zij reeds slachtoffer werd van geweld en dat in dit geval toepassing moet gemaakt worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de omkering van de bewijslast. Op de vraag waar de moeder van verzoekende partij thans is, stelt de voogd dat de moeder terugkeerde naar Albanië en in erbarmelijke omstandigheden leeft in het ouderlijk huis met een gewelddadige echtgenoot.

4.2.1. Waar verzoekende partij opmerkt dat bepaalde essentiële elementen in haar relaas niet betwist worden, met name dat zij en het gezin slachtoffer waren van een gewelddadige vader die zelfs de arm van haar broer zou hebben gebroken, gaat zij voorbij aan volgende grond in de beschikking van 27 maart 2019 waarbij erop wordt gewezen dat de door verzoekende partij aangevoerde problematiek van huiselijk geweld niet zomaar zonder meer voor waar kan worden aangenomen, doch dat los van het al dan niet geloofwaardig karakter hiervan hoe dan ook dient te worden vastgesteld en geconcludeerd dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot die verklaarde problemen met haar vader, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt:

“Uit niets blijkt derhalve, gelet op het voorgaande, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de verklaarde problemen met zijn vader in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt, daargelaten de geloofwaardigheid van die ingeroepen problematiek bij gebreke aan enig concreet en onomstotelijk bewijs ervan alsook het feit dat verzoekers moeder naar Albanië zou zijn teruggekeerd om er zich opnieuw in hetzelfde dorp te vestigen, hetgeen de ernst van de verklaarde problemen en geuite vrees in het kader van het ingeroepen huiselijk geweld danig relativeert.

De door verzoeker aangebrachte röntgenfoto's waarmee hij de verwondingen van zijn broer aan diens arm wenst aan te tonen, tonen, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, geenszins zwart op wit het huiselijk geweld vanwege hun vader aan. Hoe dan ook doet het geen afbreuk aan en wijzigt het niets aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot de beschikbare beschermingsmogelijkheden en – maatregelen in Albanië en in het bijzonder de vaststelling dat verzoeker deze allerminst heeft uitgeput.”

4.2.2. De Raad stelt immers samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoekende partij allerminst aantoonde alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot de verklaarde problemen met haar vader hulp en/of bescherming te bieden.

Dit geldt des te meer en in het bijzonder nu verzoekende partij, net als haar moeder blijkens de verklaringen van verzoekende partij, de problemen met haar vader nooit bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart, laat staan aangeklaagd, hetgeen door verzoekende partij, in haar verzoekschrift en/of ter zitting, niet wordt betwist. Van verzoekende partij en haar broer kan nog aangenomen worden dat het niet zo eenvoudig is, gelet op onder andere hun leeftijd, om tegen hun vader te ageren en klacht neer te leggen bij de politie. Doch indien de situatie van huiselijk geweld uit de hand loopt kan redelijkerwijs aangenomen worden dat hun moeder stappen onderneemt om haar kinderen te beschermen.

In zoverre verzoekende partij dit totale nalaten wijt aan en zij ter terechtzitting beklemtoonde dat zij eenmaal een klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, maar dit echter zonder gevolg bleef, valt dit moeilijk te rijmen met haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 23 april 2018. Uit de notities hiervan blijkt namelijk dat verzoekende partij toen verklaarde eenmaal klacht te hebben ingediend bij de Albanese politie en dat dit een positief effect bleek te hebben. Immers, toen de commissaris-generaal verzoekende partij er tijdens het persoonlijk onderhoud op wees dat zij eerder tijdens het vorige persoonlijk onderhoud had verklaard dat zij één keer klacht had ingediend tegen een leerkracht en hij haar vervolgens de vraag stelde of zij na die klacht nog problemen met die leerkracht had gekend, antwoordde verzoekende partij als volgt: *“Die zal zijn bang*

geworden van de politie, dus iets anders durven doen niet. Maar ik heb misschien een lager punt gekregen of die leraar behandelde mij niet met respect, dat wel" (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2018, p. 4). Verzoekende partij kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat haar eenmalige klacht toen vergeefs zou zijn geweest. Uit haar verklaringen blijkt in ieder geval dat zij, niettegenstaande haar minderjarigheid, beroep kon doen op de Albanese politie die haar klacht noteerde en dat zij nadien geen ernstige problemen meer met die bewuste leerkracht heeft gekend.

Hoe dan ook blijkt aldus uit verzoekende partij haar verklaringen, en dit wordt ter zitting nogmaals bevestigd, dat verzoekende partij in Albanië slechts één maal klacht heeft ingediend bij de Albanese politie, en dit niet voor de beweerde problemen met haar agressieve vader, doch daarentegen naar aanleiding van een geheel andere problematiek met een leerkracht die verzoekende partij zou hebben geslagen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij, net als de rest van het gezin zo blijkt uit haar verklaringen, geheel heeft nagelaten de verklaarde problemen met haar vader aan de Albanese autoriteiten te melden, laat staan hiervoor een klacht in te dienen. Er dient nogmaals te worden beklemtoond dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij/zij zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Dat verzoekende partij klacht bij de politie indiende tegen een leerkracht, toont bovendien aan dat haar jeugdige leeftijd haar niet in de weg stond zich op de Albanese autoriteiten te beroepen, in een poging alzo hulp en/of bescherming van hen te bekomen. Dat het logischerwijze minder evident is om, thuis wonende en gelet op de angst voor de vader, als kind klacht in te dienen tegen zijn of haar vader, neemt niet weg dat de autoriteiten, *in casu* de Albanese, met die vrees bij een klacht rekening zouden kunnen houden en mogelijks, de aangebrachte angst en problematiek in gedachten, al bepaalde (voorzorgs)maatregelen zouden kunnen nemen, zoals bijvoorbeeld het elders onderbrengen van de kinderen. Met haar algemene argumentatie dienaangaande toont verzoekende partij hoe dan ook niet aan dat zij met betrekking tot de problemen met haar vader geen toegang had/heeft tot en zij geen beroep kon/kan doen op de Albanese autoriteiten.

Verzoekende partij betwist evenmin dat zij in Albanië, waar ze dus geheel naliert de problemen met haar vader bij de Albanese politie aan te geven, geen toevlucht heeft gezocht tot bijvoorbeeld de ombudsman en/of de 'child protection units' die er, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, op gemeentelijk niveau actief zijn om kinderen te beschermen. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat er in Albanië, in weerwil van verzoekende partij haar algemene beweringen ter zitting, wel degelijk een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. Verzoekende partij toont niet (met andersluidende informatie) aan dat de betreffende informatie niet correct is. Zoals ook eerder al in de beschikking van 27 maart 2019 opgemerkt, liet verzoekende partij of haar moeder ook na contact met een advocaat op te nemen. De jeugdige leeftijd van verzoekende partij rechtvaardigt geenszins haar totale verzuim, nu deze haar er blijkens haar verklaringen niet van weerhield wel voor andere feiten naar de politie te stappen.

Derhalve wordt op generlei wijze afbreuk gedaan aan de grond in voormelde beschikking waarbij wordt vastgesteld dat *"Verzoeker toont bijgevolg niet aan in Albanië alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming te hebben aangewend en uitgeput, en maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem in zijn land van herkomst met betrekking tot zijn verklaarde problemen, enerzijds met zijn vader en anderzijds in het kader van de beweerde vetes met de clan T. en S., aan nationale bescherming ontbeert."*

Waar verzoekende partij voorts op algemene wijze de toestand van Albanese kinderen die slachtoffer zijn van geweld in Albanië aankaart en zij wijst op de schaarse plaatsen voor kinderen die in de problemen komen en die geplaatst moeten worden, herhaalt de Raad de grond in de beschikking waarbij erop wordt gewezen dat *"Een algemene verwijzing naar (de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van UNICEF omtrent) de bescherming van en toegang tot justitie van de jeugd in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert."*

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

In zoverre verzoekende partij voorts op algemene en allerm minst ernstige wijze suggereert dat het Commissariaat-generaal de problematiek van minderjarige Albanese verzoekers om internationale bescherming die verklaren het slachtoffer te zijn van (huiselijk) geweld niet au sérieux zou nemen, doet deze stelling, die zij niet op overtuigende of objectieve wijze weet hard te maken, op generlei wijze afbreuk aan de conclusie dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze geen of onvoldoende hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat er, zoals ze op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze beweert, in haar geval geen sprake is van een effectieve nationale bescherming.

4.2.3. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Daargelaten dat verzoekende partij geenszins afdoende aantoont dat zij in het verleden werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of rechtstreeks bedreigd werd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, maakt zij niet aannemelijk dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling.

4.2.4. Verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS